

Rachel Hauck

CAPELA
de NUNTĂ

Traducere din limba engleză de

Mihaela Ioncescu

Capitolul unu

JIMMY

HEART'S BEND, TENNESSEE

IULIE 1948

*E*ălătoria lui Jimmy a început cu o fotografie. Una care înfățișa două fete stând alături de o mireasă subțirică, care ținea strâns în mâini un mănunchi de flori firav, umbra capelei din piatră răsfângându-se pe chipul lor.

— Verișoarele mele, zise Clem lăsându-se pe canapeaua nou-nouță a familiei, cu un oftat prelung. Din Anglia.

— Toate?

Jimmy rămase țintuit în același loc în care stătea când îi dăduse Clem fotografia. În raza caldă a soarelui după-amiezii ce pătrundea prin fereastra pătrată din față.

— O, Doamne, nuuu, doar domnișoarele de onoare, sau cum s-or numi. *Ele* or să vină să locuiască cu noi.

Clem fluieră ușor și se tolăni în pernele canapelei; avea părul negru tuns periută.

— Dacă ar fi venit toate trei să locuiască cu noi, eu trebuia să mă mut. Și știi că mama nu ar vrea să se despartă de băiețelul ei.

Ochii lui Jimmy se umeziră. Fir-ar să fie. Era prea mare ca să mai plângă. Își drese glasul și spuse:

— Te-ar vâna până te-ar găsi.

— Nu mai spune.

Clem îi aruncă o privire piezișă, dar Jimmy știa că gluma lor nu era departe de adevăr. Clem era acum *singurul* băiat al mamei. Fratele cel mare, Ted, murise în Bătălia de la Iwo Jima, la doar o săptămână după ce împlinise 20 de ani, iar familia nu își mai revenise de atunci.

Cu toate că trecuseră mai bine de trei ani de la sosirea acelei telegrame, sufletul lui Jimmy încă vibra la amintirea ecoului suspinelor doamnei Clemson, în timp ce soțul ei citea rândurile scrisorii. Toată lumea din Heart's Bend îl iubise pe Ted. Fără nicio exagerare. *Toată lumea*. Întreg orașul s-a închis pentru înmormântarea lui.

Jimmy începu să se legene cu ochii la trepte, închipuindu-și pentru o clipă că aude pașii grei ai uriașului.

Haideți, leneșilor, să ne jucăm ceva. Jim, rămâi la cină? Mamă, pune o farfurie în plus la masă...

— ... dar ce să facă?

Întrebarea lui Clem l-a adus pe Jimmy înapoi la realitate.

— Au pierdut totul în război. Familia, casa...

Așa. Verișoarele. Jimmy studie din nou fotografia.

— Sunt orfane? Întrebă el cu inima tresărindu-i plină de compasiune.

— Da, domnule, și vin să locuiesc aici.

Clem se aplecă spre aparatul de radio și dădu volumul mai tare, iar vocea lui Dorin Day însufleți lumina soarelui.

Voi face o călătorie sentimentală/să retrăiesc vechile amintiri.*

— Și de ce îmi arăți asta?

Jimmy ridică fotografia. Voia Clem, oare, să-l facă să descifreze ceva printre nuanțele de alb și negru?

— Ar putea fi drăguț să ai copii prin preajmă, Clem. Casa n-ar mai fi atât de...

Pustie. Asta a vrut să spună, dar tonul vocii i-a răsunat trist în urechi. Dacă Jimmy era expert în ceva, aceea era singurătatea: umbrele pustii ale unei case întunecate, fiorul de a intra într-o bucătărie rece, zgomotul asurzitor al liniștii.

— Pustie? Întrebă Clem, scoțând un *ppff* disprețuitor și făcând un gest dezaprobator spre Jimmy. Ce spui acolo? Abia am aranjat lucrurile așa cum vreau eu pe aici. Am tot etajul numai pentru mine.

Făcu semn cu mâna spre scări, prefăcându-se mai supărat decât credea Jimmy că e de fapt.

— Acum fetele o să își atârne ciorapii și *lenjeria intimă* în baie – în baia *mea* – și o să își împrăștie pudra și rujurile pe toată chiuveta.

— Fetele își împrăștie pudra pe chiuvetă?

* În original, *Gonna take a sentimental journey/to renew old memories* – versuri din melodia „Sentimental Journey” (Doris Day, 1949). (n. red.)

Clem se aplecă în față, arătând cu degetul mare peste umăr, spre vecini.

— Bradley mi-a spus cum e să trăiești cu surori în casă, zise Clem clătînându-și capul. Tocmai când am crezut că s-a terminat războiul și că lucrurile vor reveni la normal, eu mă trezesc că se mută la noi *două fete*.

— Mare scofală... Și ce, poate că știu să gătească. Sunt sigur că o să spele vasele și o să facă curățenie.

Cel puțin asta auzise el că fac femeile prin casă. Însă, în casa Westbrook, locuită numai de bărbați, Jimmy îndeplinea majoritatea treburilor „femeiești”.

— Aș spăla bucuros vasele dacă aș avea etajul numai pentru mine, spuse Clem întorcându-și capul cu o sclipire în ochi.

— Nici eu n-aș vrea să-i ia nimeni locul lui Ted, dacă aș fi în locul tău, spuse Jimmy încet, uitându-se pentru ultima oară la cele două verișoare înainte să-i dea fotografia lui Clem.

Clem luă fotografia trecându-și podul palmei peste ochi și, cu o ultimă privire, o lăsă să cadă pe măsuta de cafea.

— Îmi e dor de el și acum.

— Da. Și mie.

Însă instinctul îi spunea lui Jimmy că Albert „Clem” Clemson, prietenul lui cel mai bun din clasa a doua a domnișoarei Tuttle, se înșela în privința acelor fete. Erau speciale. Nu știa cum sau de ce, ci doar că erau ceva mai mult decât un deranj provocat de pudra răspândită prin baie.

În plus, erau *drăguțe*. Mai ales cea din dreapta, cu fața ei dulce, în formă de inimă, și părul cârlionțat.

Jimmy recunoscu expresia din privirea ei, cum se uita cu ochii mijiți printre umbre. Era sclipirea tristă care vine în urma pierderii unui părinte. Iar el știa bine ce înseamnă.

— Dacă se vor ocupa de curățenie, știi ce înseamnă asta? Că tata o să mă pună să lucrez mai multe ore la magazin, spuse Clem cu maxilarul încordat, hotărât să nu se lase consolată. Ți-am spus că e aproape gata să deschidă al treilea magazin în Ashland City?

— Cum o cheamă?

Cuvintele au ieșit, au *scăpat*, fără consimțământul lui Jimmy. Și iată-le acum, plutind în aer. Se prăbuși în fotoliul din piele, uzat, al domnului Clemson, cu imaginea fetei cu bucle și cu privirea blândă care îl înfierbânta și îi dădea o stare de agitație interioară.

— Pe magazin? Își țuguie Clem buzele. Crezi că este o „ea”?

— Nu... răspunse Jimmy strâmbându-se. P-pe verișoară.

Îi era greu să se poarte normal când inima îi bubuia în piept și îi făcea vocea să tremure.

— Pe care dintre ele? întrebă Clem luând fotografia de pe măsuța de cafea și uitându-se o clipă la Jimmy.

Jimmy își plecă capul, temându-se să nu-i fie descoperite emoțiile. Parcă simțea căldura ce-i îmbujora obrajii. Dacă le-ar fi povestit Clem băieților...

— Ăă, își dresă el glasul în timp ce se ridică din fotoliu. Pe ambele, aș zice. Măi, ce cald e aici.

Jimmy se uită pe fereastră la razele soarelui de iulie.

— Dar cred că n-are importanță, fiindcă nu le știu numele.

Clem se ridică și el, întinzându-se după mingea de fotbal înțepenită între canapea și măsuța din colț.

— Hai să jucăm ceva. Trebuie să ne antrenăm.

— Nu știi cum le cheamă pe verișoarele tale?

Jimmy avea o singură verișoară, April Raney, care acum era plecată la facultate, însă îi era la fel de apropiată ca o soră. Îi plăcea mult de ea și, în fiecare an, punea ceva bani deoparte, ca să îi cumpere un cadou de ziua ei și de Crăciun.

— De ce ar trebui să știu? Nu le-am întâlnit niciodată. Mama lor este... *a fost*... sora mamei mele, însă nu s-au văzut decât o singură dată în 20 de ani. Când a fost mama în Anglia.

Clem învârti mingea de fotbal în mâini, apoi se prefăcu că i-o aruncă lui Jimmy.

— Mama spune că vor fi în clasă cu noi.

— Sunt gemene?

Jimmy se aplecă încercând să mai arunce o privire spre fotografie, mai mult dorindu-și să rețină chipul fetei cu bucle. Luă fotografia și o întoarse. Poate că era scris pe dos numele ei. Însă era notată doar data: *mai '48*.

— Nu, nu-s gemene. Asta știi sigur. Sunt doar în aceeași clasă. E ceva legat de război și de faptul că au fost trimise să locuiască la țară. Apoi au rămas orfane.

Clem aruncă mingea spre tavan, sărind să o prindă în timp ce se îndrepta spre ușă.

— Hai să mergem, Westbrook. Mă duc să îl strig pe Bradley. Îl putem lua și pe Spice pe drum.

— Vin.

Jimmy lăasă fotografia din mână exact în momentul în care o adiere pătrunse pe ușa deschisă, împingând poza pe suprafața lucioasă a măsuței de cafea până la colecția de ziare *Saturday Evening Posts*, păstrată de doamna Clemson.

Abia aștept să te cunosc...

Afară, Clem sări de pe verandă și, ținând mingea sub braț, începu să dea cu palma în grinzi.

— Braaadleeeey Green, mergem să jucăm. Trebuie să ne antrenăm dacă vrem să fim primii. Haide! După-amiază lucrez, așa că e acum ori niciodată.

Jimmy sări de pe verandă pe iarbă, încercând să ascundă senzația ciudată ce îi zăbovea în piept. *Treci peste. E doar o fotografie.* Dar, măi să fie, verișoara aia caraghioasă a lui Clem îl făcea să își dorească să o ia în brațe, să o protejeze. Întotdeauna și-a promis că n-o să-i pice cu tronc o fată. Învățase de la tatăl lui că femeile nu meritau efortul.

Bătrânul lui părea să fie convins că dragostea pentru o femeie îi băga pe bărbați într-o grămadă de belele. Iar tatăl lui era un tip strașnic, de nădejde, care spunea adevărul.

În plus, ce știa Jimmy despre fete? Nimic. În afară de bunica și de April, nu avea *niciun fel* de experiență cu femeile.

Bradley ieși în fugă din casă, încă legându-și șireturile de la pantofi.

— L-am chemat pe Spice, spuse el.

Și, într-adevăr, de peste drum, la trei case depărtare, Spice Keating ieșea în grabă din casă. Tatăl lui era un bețiv, puțin cam grosolan. Însă Spice era fermecător, tot numai zâmbet.

Jimmy nu își dădea seama cum reușea.

— A spus antrenorul că putem să jucăm la școală, dacă promitem să nu distrugem gazonul, spuse Clem mergând cu spatele și aruncându-i mingea lui Jimmy.

Însă Jimmy nu o prinse. O scăpă din mâini și mingea ajunse pe trotuar.

— Westbrook, așa ai de gând să joci toamna asta?

— Taci din gură, Clem! Iritat, Jimmy luă mingea de jos, alergă până în mijlocul străzii și o aruncă fundașului. Arunc-o și am să o prind.

Vezi ce îți fac fetele? Deja era distras și nici măcar nu o cunoscuse. Asta era problema cu fetele. Puteau să dea peste cap un băiat în nenumărate feluri. Să îl umilească.

— Hei, prieteni, spuse Jimmy pe un ton șmecheresc. O să se mute niște fete la Clem, verișoarele lui.

— Fete? Ce fel de fete?

— Westbrook, ce gură spartă ești! Clem aruncă mingea cu putere spre Jimmy.

— Care-i problema? Tot or să afle mai devreme sau mai târziu. Jimmy prinse mingea și i-o aruncă lui Spice. Ce vrei să spui cu „ce fel de fete”? Există mai multe tipuri de fete?

— Da, bineînțeles, drăguțe și urâte.

Spice pufni în râs, îl ocoli pe Jimmy și prinse mingea cu un zâmbet obraznic pe față, șuvițele negre fluturându-i peste ochi.

— Deci, de care sunt? Drăguțe sau urâte?

— Da chiar, Jimmy, îi țină Clem isonul, de care sunt?

— Sunt verișoarele tale, spuse Jimmy aruncându-i mingea lui Bradley, care o scăpă.

— Exact. Clem luă mingea de pe jos răsucindu-se și ferindu-se la limită de noul Cadillac al domnișoarei Grove, care apărură de după colț. Nu am niciun interes în treaba asta.

— Frumoasă mașină, domnișoară Grove! Tinere sau mai în vârstă, Spice încerca să le vrăjească pe toate. În orice caz, nu ne-ar strica niște fete noi p-aici. Dintre cele drăguțe. Se uită în urmă, la aleea din fața casei domnișoarei Grove. Și tinere.

— Păi, dacă nu le-ai mai părăsi după ce te culci cu ele, ai avea de unde alege.

Jimmy alergă o bună bucată de drum pentru pasa lui Clem și prinse mingea fără probleme. Încă îi purta ranchiună lui Spice. Da, erau prieteni, însă anul trecut Spice știa că lui Jimmy începuse să îi placă de Rebekah Gunter. S-a băgat fără să țină cont de asta, deși nu avea nici cea mai mică intenție să aibă o relație stabilă. Pentru el, dragostea era doar un joc.

— Haide, Westbrook, nu mai fi supărat. Știi și tu că n-ai fi avut tupeu să o inviți pe Beka la o întâlnire.

— Retrage-ți cuvintele, Keating, spuse Jimmy, împingându-l cu putere.

— Vezi, fetele aduc numai necazuri, interveni Clem între ei, jucându-se cu mingea. Concentrați-vă. Trebuie să câștigăm campionatul. Îl mai știți pe atacantul ăla din Memphis care a trecut de linia noastră defensivă anul trecut? Am auzit că în primăvară a împins de la piept 135 de kg.

Bradley scoase un geamăt. El era unul dintre fundași.

— Mda, avem ceva treabă de făcut, spuse Clem sprintând în față. Apoi se întoarse și aruncă mingea cu boltă spre Jimmy. Doamne, ce bine arunca. Jimmy prinse mingea și trecu de blocajul slab încercat de Bradley.

Dacă totul avea să meargă așa cum plănuiseră, Clem avea să înceapă ca atacant, iar Jimmy ca mijlocas. Erau în echipa juniorilor, dar erau cei mai buni. Cel puțin așa sperau ei.

Cu mingea sub braț și cu soarele care se ivise pe un petec de cer albastru, Jimmy părăsi strada când zări terenul de fotbal și o tăie prin curtea din spate a domnișoarei Whitaker, unde Spice fugări pisica bătrânei până la un copac.

Jimmy o luă la fugă spre teren. Clem ajunse al doilea, imediat după el, în vreme ce Spice și Bradley veniră greoi în urma lor.

Ajuns în dreptul liniei de atac, Jimmy dădu cu mingea de pământ.

Da, de asta avea nevoie ca să-și limpezească mintea. Să fie pe teren. Să aștepte campionatul. Să se concentreze asupra obiectivelor.

Tatăl lui abia aștepta să-și vadă băiatul începând campionatul, iar Jimmy nu voia să îl dezamăgească. Îi plăcea să se mândrească cu talentul fotbalistic al fiului său în fața prietenilor.

Jimmy avea să-l facă mândru pe tatăl lui. Nu avea de gând să lase nicio fată să îl abată de la drum.

Cu toate acestea, atunci când se poziționează în spatele lui Clem pentru primul antrenament, își auzi bătăile inimii bubuindu-i în urechi. Nu din pricină că se luase la întrecere cu prietenii lui până la terenul de joc, ci din pricina imaginii acelei fete din fotografie, pe care nu și-o putea scoate din minte.

Capitolul doi

TAYLOR

BROOKLYN HEIGHTS, NEW YORK

16 SEPTEMBRIE 2015

Taylor își ridică privirea nerăbdătoare când auzi cheia ră-sucindu-se în ușă. Sosise Jack.

Ochii ei oboșiți din cauza computerului se adaptează la umbrele întunecate din apartamentul lor de la etajul 4, strălucirea luminilor stradale din Brooklyn fiind atenuată de ferestre.

— Ascultă-mă, Hops, e o campanie bună. Hai să facem prezentarea și să vedem ce vor spune. Jack se plimba prin apartament cu telefonul lipit de ureche.

— Bună, spuse Taylor, ridicându-se în picioare și trecându-și o mână prin păr.

Stătuse atât de mult pe scaun, că înțepenise. Acum că soțul ei se întorsese acasă, tânjea după un dram de atenție din partea lui.

Soț. După șase luni, cuvântul încă i se părea străin.

Dar Jack o luă spre dormitor fără să se oprească sau măcar să o salute dând din cap, cu geanta laptopului atârându-i pe umăr; silueta lui mare, musculoasă și încrederea exagerată în el erau o lumină în sine, și devorau întunericul apartamentului.

Taylor se prăbuși înapoi pe scaun, simțind cum durerea din mușchi îi cuprindea inima. Dacă nu o dorea acolo, atunci de ce o mai ceruse de soție?

Chiar și mai derutant, ea de ce acceptase?

Se așeză cu degetele pregătite deasupra tastaturii, iar lumina lămpii de birou se reflecta pe luciul argintiu al verighetei. Un simbol de platină al jurămintelor lor din parcul de rulote.

La început, ea își dorise ca lucrurile să fie lejere. Vârtejul idilei lor o trimisese până la stele. Un spațiu emoțional pe care nu l-ar mai fi părăsit niciodată.

Însă, după căsătoria lor secretă din insula Martha's Vineyard, a revenit încet cu picioarele pe pământ, lăsând în urmă luna și stelele. Anotimpurile au trecut – primăvara s-a transformat în vară, apoi vara a făcut loc toamnei –, iar Taylor simțea că iubirea lor pălea și se ofilea.

În ultima vreme se tot certaseră, adesea din cauza banilor. Ea spunea că el cheltuiește prea mult. El o acuza de zgârcenie. Dar el avea mai mulți pantofi decât ea, iar hainele lui ocupau două treimi din dulap și o comodă întregă.

Cu un oftat, Taylor se întoarse la imaginea pe care o edita pe calculator. Tocmai o rochie de mireasă pe care o fotografiase pentru un nou designer. Termenul de predare a fotografiilor era a doua zi.

Partea de retușare era atât de migăloasă, încât tot corpul îi era încordat. Toate rochiile aveau tivul murdar după ședința foto făcută în aer liber. În ultimele zece ore, intensificase luminile și umbrele din fiecare fotografie, retușase decorul, modelele, rochiile și, în cele din urmă, albise petele maronii.

După câteva secunde, Taylor își pierdu concentrarea. Lăsându-se pe spate, se uită la ceas. Era ora 10.

— Jack, ți-e foame? a strigat ea spre dormitor, așteptând, ascultând.

Lucrase până după ora cinei, ignorându-și chiorăiturile stomacului, hotărâtă să termine treaba.

Dacă voia să își completeze CV-ul cu experiența de fotograf publicitar, atunci trebuia să predea la termen un produs excelent.

— Jack?

Ușa toaletei se închise, însă nu se auzi niciun răspuns. În regulă, înapoi la muncă. Încă trei rochii și *gata*.

Inspirând adânc, Taylor se aplecă deasupra tastaturii, si-lindu-se să meargă mai departe.

La scurtă vreme după ce se căsătorise în secret cu Jack, și-a găsit primul client comercial, Melinda House Weddings, designer european, faimoasă pentru că o îmbrăcase pe Marea Ducesă de Hessenberg, Prințesa Regina.

Să se căsătorească cu Jack și să obțină contractul cu Melinda House în aceeași lună fusese ceva de vis. Dăduse norocul peste ea.

— Ce faci?

Jack intră în cameră și se lăsă pe canapea, întinzând mâna după telecomandă. Era îmbrăcat sport, în niște pantaloni scurți de baschet și un tricou supradimensionat pe care scria „Ohio State National Championship”.

— Lucrez...

Niciun sărut. Niciun salut tandru. Nicio privire arzătoare ca în vremurile bune - vremurile bune însemnau cu șase luni în urmă.

— Ți-e foame?

— Nu, am mâncat la birou. E vorba de contractul cu Melinda House?

— Da, tivurile sunt murdare. I-am spus că asta se va întâmpla, dar ea a insistat să facă fotografiile în aer liber.

Ceea ce le-a purtat pe Taylor și pe asistenta ei, Addison, într-un tur obositor, deși încântător, prin tot orașul.

— Apropo, mi-a scris Keri astăzi. Se întreba dacă i-ai terminat pozele de la nuntă.

— De ce îți scrie ție? Are numărul meu...

Taylor continuă să lucreze la poza de pe ecran. De ce insistă Keri să îl folosească pe Jack ca pe un mijlocitor, când nu era cazul?

— Nu te enerva, doar întrebam.

— I-am spus că la sfârșitul lunii.

Sfârșitul lunii... de o sută de ori.

— În regulă, trimite-i atunci un mesaj sau un e-mail. Moare de nerăbdare să-și vadă fotografiile. Nu pot s-o condamn.

— Presupun că nu. Orice fată are dreptul să se bucure de nunta ei.

Singurele fotografii pe care le avea de la nunta lor fusese-ră făcute cu iPhone-ul ei de preotul care le-a oficiat căsătoria. Nici măcar nu se gândise să își ia Canon-ul la ceremonie.

Atât de îndrăgostită era de Jack. Cu capul în nori. Uitucă. Spontană.

Taylor nu vruse să fie fotograf la nunta lui Keri, pentru că nu ar fi ajutat-o cu nimic la experiența profesională publicitară pe care și-o dorea. Însă Keri era prietena lui Jack, o fostă clientă și, probabil, o fostă iubită, cu toate că nu era sigură de ultima parte. În orice caz, ar fi făcut aproape orice pentru Jack.

Chiar și să se mărite cu el, deși ea nu credea în căsătorie.

El era slăbiciunea ei. Era întruchiparea reducerilor la pantofi, a laptelui cu ciocolată, a cornetului cu înghețată într-o zi toridă de vară, a iubirii din liceu.

Nici nu știuse că el se afla în Manhattan până în după-amiaza aceea rece de ianuarie, când efectiv s-a izbit de el, venind dinspre intersecția străzilor Madison și 67th. Tocmai terminase o ședință foto și se gândea că o examinare atentă a magazinului Tory Burch avea să fie o răsplată minunată.

Nu că ar fi avut bani de cheltuit la Tory Burch, însă privitul și visatul cu ochii deschiși nu făcuseră niciodată rău nimănui. Voia să își cumpere și o cafea cu lapte în drum spre casă, tot ca răsplată.

Când colo, l-a redescoperit pe Jack. Era mult mai bine decât să saliveze în fața unor haine pe care nu și le permitea. Da,

asta e. Saliva după un bărbat pe care de asemenea nu și-l *per-mitea*, dar, cumva, banca ei emoțională era dispusă să suporte riscul investiției în Jack Forester.

La început a fost: „Uau, salut!”. Doi prieteni din Heart’s Bend, Tennessee, în Big Apple*.

Apoi cina, urmată de prânz și din nou cină. Opt săptămâni mai târziu, el i-a șoptit acele cuvinte uluitoare pe plaja de la Martha’s Vineyard. *Cășătorește-te cu mine*. Ea nu a ezitat și nici nu și-a acordat un moment de gândire. *Da*.

Cu ochii obosiți și încețoșați, Taylor închise laptopul. Avea să termine în dimineața următoare și să predea totul la timp.

— I-ieși în oraș?

Jack își întoarse capul în direcția ei, după care reveni cu privirea la televizor, unde se oprise pe SportsCenter.

— Mda, m-a sunat Aaron. Vrea să jucăm baschet.

— Acum?

— A fost o zi lungă. Vreau să-mi consum energia. Hops se impacientează prea mult din cauza clientului FRESH Water.

Jack era un nume promițător în lumea publicității new-yorkeze. *Ad Age* îl numea „Fermecătorul”. Spotul pe care îl realizase pentru Super Bowl adusesese agenției primul Premiu CLIO.

— Ce se întâmplă cu FRESH Water?

Își dorea ca Jack să o recomande pentru o ședință foto la FRESH. Însă șeful lui, Hops Williams, nu suporta nepotismul. Nu avea importanță cât de bună era Taylor sau cât de ieftin

* O altă denumire pentru orașul New York. (n. red.)

lucra – oare gratis ar fi contat? El nu accepta gândul ca soția principalului său angajat să lucreze cu unul dintre clienți.

– Nimic, doar că trebuie abordate toate unghiurile.

Nimic? Nu i se păruse că n-ar fi nimic.

– Hops se impacientează din nimic?

– Taylor... Jack se ridică în picioare, îndreptându-se spre bucătărie. Sunt doar afaceri, zise el deschizând ușa frigiderului cu o smucitură.

Simți acut gestul lui, un semn că relația lor era pe moarte. La început, se întindeau împreună în pat, cu mâinile și picioarele împletite, în timp ce-și povesteau despre munca lor, despre visurile lor, despre anecdotele lui Jimmy Fallon. Apoi, adormeau îmbrățișați. Acum însă, mergeau la culcare la ore diferite. Jack tăcea mîlc în privința slujbei lui și, după calculele lui Taylor, trecuse ceva vreme de când nu se mai... ei bine... *împletiseră*.

– Ce mai face bebelușul lui Aaron?

Jack răsuci capacul unei sticle de apă în timp ce se întorcea spre canapea, rîzînd încet.

– De ce crezi că vrea să joace baschet la miezul nopții? Să mai scape de tensiune. Presupun că are colici creatura sau îi ies dinții.

Creatura? Una dintre discuțiile pe care au omis-o în acel vârtej a fost cea legată de câți copii își doreau să aibă, sau dacă își doreau. În afară de răspunsul lui standard „nu acum”, Taylor nu prea știa ce părere avea Jack despre familie.

În afară de faptul că o detesta pe a lui.

Taylor îl analiză, palpitația din pieptul ei devenind vizibilă. Oricât ar fi încercat să își facă o imagine realistă despre

căsnicia ei, încă era fermecată de Jack. Băiatul tulburat, sumbru și *superb* din liceu care își purta rănile cu el și care, totuși, excela în tot ce făcea. Dintr-un motiv necunoscut și exasperant, ea avusese această dorință de a-i atrage și menține atenția. De a-l face să zâmbească, datorită ei și *numai* pentru ea. De a vedea că era importantă în ochii lui. Că îi întregea viața.

— De ce trebuie să faci asta? întrebă ea pe neașteptate.

Jack îi aruncă o privire piezișă.

— Să fac ce?

— Să fii... *perfect*.

— Perfect? se strâmbă el și luă o înghițitură de apă. Vrei să spui cu excepția faptului că cheltuiesc prea mulți bani?

— Jack...

— Sunt hotărât, consecvent, corect, poate *perfectionist*, însă nicidecum perfect. Mai luă o gură de apă. Nu mi-am programat perfecțiunea înainte de 45 de ani. Își făcu cu ochiul și-i zâmbi, iar Taylor fu năpădită de căldura dorinței. Așa că, relaxează-te.

Dincolo de tăria de caracter și de încrederea lui, Taylor l-a întrezărit pe băiatul din Heart's Bend care se lupta cu demoni pe care numai el îi vedea. Își folosea toată priceperea și talentele fără seamăn ca să arate că se vindecă prin propriile puteri; Taylor încă nu își dădea seama dacă eforturile lui îl ajutau să redevină întreg sau, dimpotrivă, îi adânceau și mai mult rănile.

Oare propunerea lui impulsivă fusese doar un pansament pentru rană? O altă metodă de a uita de durerea lui? Fuseseră oare mult prea grăbiți? Mult prea pasionali? Își pierduseră mințile?

Nu contează că Jack ar fi putut avea *orice* femeie și-ar fi dorit. Cu accent pe *orice*. Modele. Actrițe. Regine ale frumuseții. Îi analizase lista de prieteni de pe Facebook.

Prin urmare, de ce a ales-o pe ea? O fotografie nostalgică după perioada hippie, din micul lor oraș natal?

Din nou în fața frigiderului, Jack cercetă o cutie cu resturi de mâncare chinezească.

— Mai avem ceva de mâncare în afară de orezul ăsta prăjit, vechi de trei zile?

Aruncă cu boltă micuța cutie albă în coșul de gunoi, în stilul unei aruncări de baschet.

— Parcă ziceai că nu ți-e foame, îi răspunse Taylor păstrându-și tonul coborât și calm, încercând să nu ia o atitudine defensivă.

— M-am răzgândit. Uau, avem un frigider de 1.500 de dolari plin doar cu resturi.

— Avem lapte, spuse ea îndreptându-se spre canapea și așezându-se lângă locul în care stătuse el. Și cereale.

— Cereale?

Oftatul lui profund o agasă.

— Ce e?

— Nimic, doar că... ești aici toată ziua. Acasă. M-am gândit că te vei ocupa de mâncare, de bucătărie... de cină.

— Să mă ocup de cină?

— Știi ce vreau să spun.

— Nu, nu știu.

— Doar că... ești acasă.

— Nu sunt *pur și simplu* acasă, Jack. Lucrez.

Taylor se îndreptă spre biroul instalat într-un colț al apartamentului. Spațiul era mic, însă avea o priveliște uimitoare spre East River și spre partea sudică a Manhattanului.

— Bine, dar putem face curățenie pe aici din când în când?

Aruncă cu ostentație încă o cutie de carton cu mâncare chinezească la coșul de gunoi, după care trânti ușa frigiderului.

— Nu te oprește nimeni, Jack.

Taylor întinse mâna după telecomandă și schimbă canalul. Resentimentele îi clocoteau în tot corpul. Fusese plecat toată ziua, după care intrase în casă fără să spună niciun cuvânt tandru, se schimbase ca să plece să joace baschet și o criticase pentru că aveau prea multe resturi de mâncare.

Ce era la televizor la 22.30? Ceva amuzant...

— Și ce ai, mă rog, cu resturile de mâncare? îl întrebă ea. Am vrut să le arunc acum două zile și tu mi-ai spus: „Nu, lasă-le”.

Se opri la redifuzarea unui serial din anii '80.

— Deci, mănâncă-le, Jack.

El își încrucișă brațele la piept și se sprijini de blat.

— Spun doar că bucătăria este oarecum domeniul tău, Taylor.

— *Domeniul* meu? Și al tău care e? Să îmi spui ce să fac? Deja mă ocup de curățenie, de rufe, de cumpărături și de tot felul de alte treburi.

— Programul tău este mai flexibil decât al meu, Taylor.

— Nu-i adevărat, Jack. Sunt la fel de ocupată ca tine, numai că eu nu am o mare companie care să mă susțină. Dacă nu am ceva de lucru, trebuie să-mi *găsesc*. Odată ce am găsit ceva, trebuie să-mi rezerv un studio, să închiriez echipamentul, să

fac programările și să-mi organizez lista de fotografii. Apoi să mă *documentez*, fără niciun asistent care să mă ajute.

— Și Addison ce este? E asistenta ta. Pe care am acceptat să o plătim din bugetul casei.

— Spune bărbatul cu 25 de perechi de pantofi.

— Ce legătură au pantofii mei cu asta?

— Pantofii tăi, cheltuielile tale... și mie îmi scoți ochii pentru că am vrut niște bani ca să angajez o asistentă.

— Dar te asistă? De ce faci tu retușurile pentru Melinda House, în loc să le facă Addison?

— Nu se pricepe bine la asta. Încă.

— Atunci caută pe cineva care se pricepe.

— Poftim? Nu. E organizată și atentă la detalii, mă ajută să rămân pe drumul cel bun.

Era prea obosită pentru toate astea. Și sătulă de acest carusel. *Tu faci, eu fac*. Cum ajunseseră *aici* după doar câteva cuvinte?

Jack deschise un sertar, apoi altul, scotocind cu zgomot peste tot și aruncându-i priviri fulgerătoare cu ochii lui albaștri la fiecare câteva secunde.

— Nu avem deloc hârtie și pixuri pe aici?

Taylor îi arată cutia de lângă telefon.

— Ce faci?

— Fac o listă de sarcini.

— Haide, Jack.

— Cum adică „haide”? Te ascult. Lucrurile trebuie să fie împărțite echitabil. Să scriem *Taylor* pe o parte și *Jack* pe cealaltă.

De ce făcea asta? Taylor ar fi vrut să traverseze camera în zbor, să îl apuce de braț, să îl scuture și să îi spună: *Hai să ne întoarcem la cum eram la început sau să punem punct.*

Cu un aer sarcastic, Jack începu să noteze sarcinile fiecăruia în parte.

— Tu faci... cumpărături, curățenie, speli rufe... Corect? Le-am notat pe toate.

— Contabilitate.

— Așa e, bineînțeles, Gestapo-ul bugetului.

Lui Taylor i se umeziră ochii. El o rugase să țină socotelile pentru că se pricepea la cifre și fiindcă știa să spună „nu” cheltuielilor inutile. Însă, în ultima vreme, nici măcar nu mai discuta cu ea despre cheltuielile lui. Îi dădea doar bonurile.

— Eu mă ocup să duc hainele la curățătorie... încep eu el.

— Pentru că insiști să mergi la curățătoria aia extravagantă de lângă biroul tău. E prea scumpă, știi și tu asta.

— ... gunoi, câștig bani, susțin casa și afacerea ta...

Taylor sări de pe canapea și-i smulse hârtia, mototolind-o.

— Oprește-te... oprește-te odată! Am spus că am să îți dau înapoi banii pentru salariul lui Addison.

— Ți-am cerut eu să îmi dai banii înapoi? o întrebă el întinzându-se după lista mototolită. Încerc doar să schițez marea diviziune a responsabilităților noastre.

— Atunci de ce ai spus: „Eu câștig toți banii aici și îți susțin afacerea”?

— Pentru că asta fac. Nu știi de ce te superi atât, spuse Jack aruncând pixul înapoi în cutie. Nu făceam decât să discut...

— Îmi arătai care îmi este locul.

— Și tu nu îmi arăți care îmi e locul? Am înțeles, nu vrei să fii responsabilă de cină. Bine de știut. Am să fac o altă listă: „Lucruri de discutat înainte să te căsătorești în secret”.

Iată-le. Îndoielile, ieșite la suprafață. Știusese că el le avea. Știusese. Așa că, ce altă opțiune avea decât să-și simtă inima zdruncinată?

— Trebuie să mă întâlnesc cu Aaron, zise Jack dispărând din încăperea și întorcându-se într-o clipită cu cheile. Nu mă aștepta, îi spuse întorcându-și privirea spre ea în timp ce întindea mâna spre clanță, cu un licăr de blândețe luminându-i fața. Taylor, eu...

— Da? Își simți bătăile inimii bubuindu-i în urechi.

— Vreau să spun doar că...

Brusc, se auzi soneria, făcându-l pe Jack să tresară și distrugând intimitatea momentului. Jack se încruntă și deschise ușa.

— Cine a venit la ora asta?

De partea cealaltă a ușii era Doug Voss. Taylor expiră profund, tremurând. *O, nu*. Marea ei Greșeală. Cea de care fugise.

— Ce faci aici? Taylor se îndreptă spre ușă, așezându-se între trecutul și prezentul ei, în vreme ce umbrele din încăperea deveniseră mai prelungi și mai întunecate.

El îi oferi zâmbetul lui perfect și, o, atât de viclean.

— Eram prin zonă și m-am gândit să-i vizitez pe însurăței.

Trecu pragul fără nicio invitație, cercetând încăperea ca și cum i-ar fi aparținut.

— J-Jack, el e... Doug Voss.

— Știi cine este, spuse Jack și-i strânse ferm mâna mogulului editorial. Editorul revistei *Gossip*.

— Cea mai cunoscută revistă cu celebrități. În parte, datorită acestei fete, zise Doug făcând semn spre Taylor în timp ce se plimba prin sufragerie. Frumoasă locuință. Au ieșit bine clădirile astea vechi restaurate.

Vechi. Restaurat. O remarcă umilitoare, cum Taylor nu era obișnuită să audă.

— Repet, ce faci aici?

Privirea lui Doug trecu peste ea, încercând să vadă prin geamurile duble.

— Frumos ponton. Aveți o priveliște superbă spre râu.

— Ne place, răspunse Jack suspicios și tensionat, cu un ton prin care își marca teritoriul.

— Vrei un... ceai sau o cafea? Apă? îl întrebă Taylor aruncându-i lui Jack o privire tăioasă. *Ce e? Nu știi ce caută aici.* Se simțea prinsă între impertinența lui Doug și rigiditatea lui Jack.

— Nu, nu vreau nimic, spuse Doug măsurându-l din priviri pe Jack. Joci baschet?

— Mda, puțin. Eliberează...

— Tensiunea. Cu asta sunt de acord. Și eu mai arunc la coș.

— Doug, știu că n-ai venit aici ca să discuți cu Jack despre baschet.

Prezența lui era autoritară, își băga nasul peste tot, de parcă ar fi vrut să inspecteze locul unde ajunsese Taylor. Ei bine, nu era treaba lui.

— Am nevoie de tine pentru un job.

— Un job? Ce fel de job?

Munca pentru Doug și *Gossip* o ținuse ocupată când abia ajunsese în oraș, cu 18 luni în urmă; îi făcuse numele cunoscut și o ajutase să-și achite facturile. Însă, acolo erau joburile cu notorietate. Nu și cele din care se câștiga bine. Munca în publicitate, de pildă pentru o agenție cum era cea în care lucra Jack, era cea care aducea bani.

— Nu te speria, nu e vorba despre o altă ședință foto pentru Brandon Colter.

— Slavă Domnului. A fost o adevărată *desfătare* să lucrez cu el.

Rockerul adolescent ajungea târziu, cu ochi sticloși, nu era coerent în vorbire și venea cu câte cinci fete frumoase și foarte slabe. Taylor avusese nevoie de două zile ca să facă ceea ce ar fi putut să termine în una singură.

— Aa, spune-mi, cum a ieșit treaba cu CBS? o întrebă Doug fixând-o cu privirea. Le-am spus că ești cea mai bună.

— Am bătut palma. Dimineață am o ședință foto cu distribuția de la *Always Tomorrow*.

Doug își marca teritoriul. Îi arăta lui Jack că el, marele Doug Voss, *avea grijă* de fata lui. Doar că ea nu mai era fata lui.

— Excelent. Vezi, am grijă de tine, iubito.

— Despre ce e vorba cu CBS? interveni Jack schimbându-și poziția pe podeaua restaurată. Se plătește? Voss, se pare că îi trimiți joburi care ajung să o coste mai mult decât câștigă.

— Ah, și soț și agent, înțeleg.

— Cred că „soț” acoperă cam toate aspectele.

Doug făcu o grimasă și se întoarse spre Taylor, dându-și ochii peste cap. *Nu mai pot cu tipul ăsta.*

- Deci, ai ședință foto cu distribuția de la *Always Tomorrow*?
- Măine dimineață, da.
- Te plătesc bine? Le-am spus să nu se zgârcească cu tine.
- Mai bine ca majoritatea.

Cei de la CBS voiau un afiș cu distribuția primului lor serial și cel mai lung realizat vreodată, marcând astfel sfârșitul celor 62 de ani ai seriei.

— Ultimul episod va fi difuzat la sfârșitul lunii, îi explică Taylor lui Jack. Doug a obținut un interviu în exclusivitate pentru *Gossip*.

— Au fani în toată lumea, spuse Doug. *Gossip* va scoate un număr în 40 de limbi pentru acest eveniment. Pe copertă vor fi fotografiile făcute de Taylor.

— De asta ai venit aici? Ca să vezi cum mă descurc? îl întrebă Taylor.

— Nu chiar, am o altă ofertă de muncă pentru tine.

— Se pare că înoți în oferte de muncă pentru soția mea, Voss.

Jack rosti cuvintele apăsător, mai degrabă posesiv decât afectuos. Taylor îi aruncă o privire aprigă.

Însă Doug chicoti, făcându-se comod într-un fotoliu, încetinind jocul astfel încât să se desfășoare în ritmul lui.

— Cum a rămas cu mătușa ta? Ai luat legătura cu ea?

Colette Greer, sora bunicii ei, era vedeta serialului. O jucase pe Vivica Spenser în toți acei 62 de ani – din adolescență și până a devenit bunică, de când era majoretă și până când a devenit un magnat în afaceri și cap de familie. Cu toate că era o figură cunoscută în televiziune, pentru Taylor și familia ei

era o străină. De când se mutase la New York, o întâlnise doar o dată pe mătușa Colette.

— Am sunat-o. Doug, serios acum, despre ce ofertă e vorba?

Tensiunea din partea lui Jack o apăsa și pe ea, sleind-o de puteri.

— Ești nerăbdătoare să o vezi?

— Voss, te-a întrebat de mai multe ori. Despre ce ofertă e vorba?

Telefonul îi vibră lui Jack în buzunar. Probabil că era Aaron. *Unde ești?* Dar nu răspunse.

— Îmi cer scuze, începu Doug, deținând în continuare controlul, nestingherit de prezența lui Jack. Taylor este prietena mea, în ciuda... trecutului nostru.

— Și exact asta ești. Trecutul ei. Acum, spune-ne pentru ce ai venit și pleacă.

Tonul lui ridicat răsună în spațiul dintre ei. Taylor îl simți izbindu-se de inima ei.

— Jack, te rog.

— Să spun de ce am venit? Întrebă el privind prin apartamentul micuț, însă aerisit și modern. Am vrut să văd cum îți merge. Tonul și privirea lui o apăsau. Să văd dacă ești fericită. În definitiv, m-ai părăsit și, imediat după, aflu că te-ai căsătorit cu omul ăsta.

— Oprește-te, spuse Taylor ridicând mâna și îndreptându-se spre ușă, reușind cumva să-și controleze picioarele fără vlagă. Doug era intrigant, manipulator. Îl simțea și, dacă ar mai fi așteptat o clipă, i-ar fi pângărit sufletul cu șarmul lui.

— Ascultă, Tay, spuse Doug, în continuare așezat, aplecat în față. Los Angeles, săptămâna viitoare, tu și cu mine, echipa, la premiile Emmy.

— Poftim? Glumești.

Doug Voss era mai mult decât Marea ei Greșală. Timpul petrecut cu el fusese ca o pustietate. Un răstimp în care nu-l mai auzise bătăile inimii lui Dumnezeu. Nu voia să se mai întoarcă acolo niciodată. Așa că, de ce să petreacă o săptămână cu el în LA? Chiar dacă însemna să piardă o ofertă de muncă.

— Aș glumi eu despre afaceri? Niciodată. Am nevoie de tine la premiile Emmy. Ești cea mai bună fotografă din domeniu pentru covorul roșu.

— Nu sunt cea mai bună...

— Jack, spune-i că e cea mai bună.

Doug îl întărrăta pe Jack, însă el lucra în publicitate și era obișnuit cu subterfugiile escrocilor.

— Este cea mai bună.

— Iar tu și firma ta de fițe îi oferiți vreun contract? Știi că vrea să intre în publicitate.

— Doug...

— Deci, ce spui? Tu și cu mine, o săptămână, în LA? Să vizităm vechile locuri? Să ne întâlnim cu vechea gașcă?

Vechea gașcă erau prietenii lui. Iar Taylor văzu mai mult decât un simplu job în oferta lui elegant voalată. Nu îi plăcea să piardă nimic. Mai ales femeile din viața lui.

— Nu, Doug. Sunt ocupată.

— Dacă te răzgândești...

Doug plecă cu un zâmbet arogant pe față, neafectat de refuzul ei, ca și cum ar fi avut un plan prin care să o facă să se răzgândească. În clipa în care se închise ușa, Taylor se cutremură, uitându-se sfioasă la soțul ei.

— Ce ai putut să vezi la tipul ăsta?

La început, totul.

— Mă bucur doar că am văzut lumina, spuse ea zâmbindu-i, apoi trase aer în piept. Du-te și joacă baschet. Distrează-te. Salută-l pe Aaron din partea mea.

Se îndreptă spre ușă, străduindu-se să scoată la iveală toată veselia de care era capabilă. *E totul bine!*

— Ești OK? o întrebă Jack strecurându-i ușor mâna pe după talie și sărutând-o pe tâmplă.

— Sunt bine.

Acum, da. Chiar bine. Își lipi obrazul de pieptul lui, unde sunetul ușor al inimii lui îi ajungea la urechi, amintindu-i de ce spusese „da”.

Capitolul trei

JACK

Se uită spre ușă, simțind cum un val întunecat și familiar se prăbușește peste el. Doug Voss venise în casa lui și își bătuse joc de el flirtând cu Taylor. O neliniște îi străbătu tot corpul.

Voss avea să se întoarcă.

Jack aflase despre el înainte de nuntă. Taylor avusese o scurtă relație cu Voss în LA, unde el venise în interes de afaceri. Apoi, ea se mutase în New York ca să fie împreună, dar s-au despărțit la puțin timp după aceea.

Nu reușea să înțeleagă ce văzuse ea la Voss. Era arrogant și nepoliticos. Însă mai era și bogat, puternic și, deși într-un mod dezgustător, fermecător.

Totuși, te-a ales pe tine, omule. Pe tine.

Însă, pe moment, acea mărturisire interioară nu avea nicio însemnătate.

Jack expiră profund, strângând-o pe Taylor puțin mai tare în brațe. Părea agitată. Încurcată.

— Ești OK?

Îi vibră din nou telefonul. Îl scoase din buzunar și aruncă o privire la ecran.

Aaron. Va trebui să aștepte.

— Da, sunt bine, răspunse Taylor eliberându-se din brațele lui și lăsându-l deodată singur, tânjind după ea. Aaron o să se întrebe ce s-a întâmplat cu tine.

— Nu trebuie să mă duc...

— Ba sigur că da. Să te eliberezi de tensiune și așa mai departe... În plus, am de lucru, spuse ea arătând cu mâna spre computer.

— Da. Bine atunci, încuviință el și se întinse după geanta de sport. N-o să stau mult. Și, Taylor, ești o fotografă nemaipomenită. Una dintre cele mai bune.

Cea mai bună. În toate sensurile cuvântului. Încă de când o văzuse prima dată, în clasa a zecea, Taylor Branson îi captivase imaginația. Nu avusese însă niciodată curajul să facă ceva, până când au dat unul peste altul pe Madison Avenue, în acea zi friguroasă de ianuarie.

El ajunsese să îndrăgească orașul, strada și slujba care îi aduseseră viața la care visase în zilele întunecate ale adolescenței lui din Heart's Bend, Tennessee. Orașul, strada și viața care i-o aduseseră pe Taylor.

— Pa-pa, spuse el, dar fără să se îndrepte spre ușă.

Oare ar fi trebuit să rămână?

— Distracție plăcută, îi ură ea cu un zâmbet care străluci în lumina lămpii de birou, umplându-i inima lui Jack. Serios. Să te distrezi.

— A, Taylor, era să uit, zise Jack sprijinindu-se de clanță și privind-o, trecând de la soțul nesigur la bărbatul încrezător din lumea publicității. Am un job pentru tine.

Ea își ridică privirea de la computer:

— Ai un job pentru mine? Ce fel de job? Sper că nu este iar nunta unei „vechi prietene”, Jack. N-am s-o fac...

— O ședință foto pentru *Architecture Quarterly*.

Șeful lui, Hops Williams, l-ar fi omorât dacă ar fi aflat că îi oferă o slujbă soției sale, însă Jack putea să-i țină piept pseudo-mâniei lui. Doar îi adusese saci întregi de bani aceluia om.

În plus, Hops îi propusese lui Jack să se transfere. Să conducă fundația unui client. La Londra. O propunere despre care încă nu îi spusese nimic lui Taylor. Ce mai însemna puțin nepotism ținând cont că avea să se mute peste ocean?

Taylor își ținu respirația.

— AQ? O ședință foto publicitară? Jack, serios?

Expresia i se împlânzi. Ochii ei albaștri străluceau de bucurie.

— Cam așa ceva. E parte din noul lor brand. De când cu toate emisiunile de bricolaj și Home & Garden TV, lumea este din nou interesată de arhitectură. Au o campanie în derulare și există o clădire – Jack nu cunoștea deloc detaliile; auzise doar frânturi din conversația lui Hops cu editorul AQ, Cabot Grayson – pe undeva, termină el fraza zâmbind, hotărât să facă asta pentru soția lui, să îi arate, într-un fel în care cuvintele lui nu o puteau face, că credea în ea. Am să aflu mai multe detalii.

— Și mă vor pe mine?

— Au cerut un fotograf. Te-am recomandat pe tine.

Era atât de grav că îi ascundea adevărul în numele dragostei? Voia să fie eroul ei. Voia ca ea să nu regrete că a făcut pasul cu el.

Măine dimineață trebuia să îi spună lui Hops o întregă poveste. Însă era un lucru ne semnificativ. Sigur putea să-și încalce câteva reguli pentru Jack și pentru proaspăta lui mireasă.

— Serios? Și când aveai de gând să îmi spui?

— În seara asta. După cum am spus, voiam să o fac când am intrat...

Și Londra. Trebuia să îi spună despre Londra. Însă, avea o prezentare în acea săptămână și voia să-și scoată orice altceva din gând până o pune la punct.

Cu toate acestea, minciuna spusă îl apăsa. Dacă se întorcea împotriva lui, urma să aibă probleme și cu șeful lui, și cu soția.

Valul întunecat se rostogoli din nou spre el, izbindu-i-se de stâncile sufletului. Nimic bun nu rămânea așa pentru Jack Forester. Niciodată. Situația cu Hops, slujba, căsnicia, erau simple iluzii.

— Jack, mi-ar plăcea mult să mă ocup de asta. Mulțumesc că te-ai gândit la mine, spuse Taylor străbătând camera și venind la el, cu unghiul prelung al luminii din bucătărie care-i mângâia creștetul castaniu-auriu. Când ar trebui să încep?

Îl sărută, luându-l de gât și lipindu-și corpul de al lui.

— C-cred că săptămâna viitoare, îi răspunse el îngropându-și fața în părul ei lung și mătăsos. Am să vorbesc cu Petra să vă trimită un e-mail ție și lui Addison.

— M-mulțumesc.

Și inima lui tresări.

— În ce privește discuția de mai devreme, despre sarcinile gospodărești și tot restul, o să ne descurcăm noi, Taylor. O să...

Iar îi vibră telefonul. Și mai insistent decât data trecută, dacă era cu puțință așa ceva.

Taylor se eliberă din brațele lui, întorcându-se la birou, și, pentru a doua oară, simți un fior rece în piept.

— Du-te! Putem vorbi mai târziu. Aaron o să fie foarte supărat.

— Taylor, spuse Jack deschizând ușa. În privința lui Doug...

— Uită de el, Jack. Pur și simplu îi place să iasă totul numai cum vrea el.

El dădu din cap.

— Dar e destul de convingător.

— Ce vrei să spui cu asta, Jack?

Lumina monitorului scoase în evidență contururile fine ale chipului ei, iar imaginea aceasta îi topi orice urmă de curaj.

— Nimic. O simplă observație.

O simplă teamă că ar putea să o piardă. Cum i-ar fi putut spune lui Taylor, cum i-ar fi putut arăta că era cu totul al ei? Dragostea era un teren străin pentru el.

Ceea ce voia el să o întrebe era dacă îl mai iubea. Idila multuoasă și căsătoria lor se petrecuseră imediat după ce Taylor se despărțise de Voss.

Însă, dacă ar fi întrebat-o, ar fi părut slab și vrednic de milă.

— Nu munci prea mult, bine?

Ea încuviință, zâmbind.

— Nu juca prea tare.

— Cu Aaron? Nici pomeneală. E terminat.

Avea nevoie să joace tare. Avea nevoie să-și scoată din suflet îndoiala și pe ticălosul de Doug Voss. Poate că nu le era menită o căsnicie până la adânci bătrâneți – cu siguranță au făcut pasul fără să se gândească prea mult –, dar Jack încă avea speranță. Un bun prim pas era să îi acorde lui Taylor prezumția de nevinovăție în privința *acelui individ*.

Capitolul patru

COLETTE

MANHATTAN

Si-a început ziua pe bancheta din spate a unui taxi, în drum spre o ședință foto la un studio din Brooklyn de peste râu, acolo unde ea și întreaga distribuție a serialului *Always Tomorrow* aveau să pozeze pentru ultima dată împreună.

Sfârșitul unei epoci. O epocă cu adevărat lungă și minunată.

Colette își răsuci batista în jurul degetelor. Nu avea de gând să se smiorcăie sau să fie emotivă. Totuși, era *sfârșitul unei epoci*. Ce putea face acum cu viața ei vedeta unui serial încheiat?

Avusese parte de mai multe finaluri în viața ei, cele mai dureroase petrecându-se înainte să împlinească vârsta de 21 de ani. Fusese trimisă din Londra să locuiască la țară când nemții începuseră să bombardeze Regatul Unit. Deși asta se întâmplase cu 75 de ani în urmă, erau unele zile, precum aceasta, când părea că totul fusese mai ieri.

Apoi, moartea părinților ei în timpul războiului și plecarea din Anglia la 16 ani, ca să locuiască cu mătușa și unchiul ei în Tennessee.

Fuga din Heart's Bend la 19 ani. Părăsindu-l pe *el* și lăsându-și în urmă inima.

— Zoë mi-a spus că fotografia acestei ședințe este nepoata ta. N-am știut că ai o nepoată în oraș.

— Poftim? zise Colette întorcându-se spre Ford, care îi era manager de 51 de ani.

Cel mai credincios prieten al ei, pe lângă Vivica Spenser, alter egoul ei, pe care o juca în serialul *Always Tomorrow* încă din vara anului '54.

— Nepoata ta. Este fotografia de astăzi.

Nepoata ei?

— A, da, Taylor. Nepoata surorii mele, Peg.

— Peg?

Colette cunoștea expresia aceea, sprânceana ridicată și bărbia coborâtă, o privire care aștepta răspuns.

— Nu-mi spune că asta nu reînvie niște sentimente îngropate, îi spuse el.

— Serios acum, Ford, ar fi trebuit să te faci psihiatru, în loc de manager de talente.

— Nu știu să existe vreo diferență.

Colette îi puse o mână pe braț:

— Faptul că o văd pe Taylor nu o să reînvie *sentimente* îngropate.

Grație carierei sale de pe micul ecran, își perfecționase arta disimulării. Putea chiar să vândă apă unui om care se îneca.

— Suntem practic străine. Am cunoscut-o pe când era copil, cu mai bine de 20 de ani în urmă, ultima dată când am fost la Heart's Bend. Când m-ai constrâns să merg în fruntea paradei lor de Crăciun.

Fusese plecată din țară când mătușa ei, Jean, se stinsese din viață, în vara anului 1990, așa că, atunci când venise oferta de a conduce parada, dorul de casă, dorul pentru o parte din rădăcinile ei, a avut câștig de cauză. Înaintea paradei, petrecuse o după-amiază întregă la azil cu unchiul Fred, recunoscătoare că devenise mai blând și mai somnoros odată cu vârsta. Și că nu îi adresase niciodată acea întrebare grea, cu toate că i-o citise în privire. *Ce s-a întâmplat, Lettie?*

— Te-am constrâns? Ți-ai făcut o publicitate nemaipomenită. Mai ales după dezastrul de la premiile Emmy dintre tine și Marilee Jones.

— Le-a spus tuturor că sunt o actriță îngrozitoare. O impostoare. Ce te-ai fi așteptat să fac?

— Aa, o mulțime de alte lucruri, dar nu să spui: „Ia-ți-o pe asta, Marilee!” când ai câștigat premiul pentru cea mai bună actriță.

— Abia *aia* a fost o publicitate grozavă.

Colette izbucni în râs. Comicii, sitcomurile și prezentatorii de talk show-uri transformaseră momentul într-o clipită. Colette parodiată la *Saturday Night Live* și imitată la Carson și Letterman.

Chicotelile înfundate ale lui Ford o făcură pe Colette să zâmbească. Îi plăcea acest bărbat și acum la fel de mult ca întotdeauna. Era un tânăr vânător de talente foarte pasionat de la o mare agenție din New York atunci când se hotărâse să

o ia pe cont propriu. O întâlnește pe Colette la o recepție dedicată primarului și a curtat-o la nesfârșit, până când i-a devenit primul client, figura emblematică a agenției lui.

Și iubita lui.

A fost un lucru care-i depășea valorile și granițele morale. Dar era disperată să meargă *mai departe*, să dea uitării rănilor și temerile. Să *simtă*. Atunci când aventura luă sfârșit, Colette s-a urcat din nou în avion și s-a întors în Anglia, unde a petrecut o vară întreagă. De ce tocmai Anglia, cu toate amintirile acelea neplăcute și dure, n-ar fi putut spune nici ea. Cu excepția faptului că fusese invitată să ia ceaiul cu Regina...

Colette își luă geanta Diamatia-Greer, numită după ea de designerul exclusivist, foarte căutat, Luciano Diamatia, care fusese îndrăgostit de ea. Dar ea nu îl iubise.

Au fost și alți bărbați. Spice Keating, un vechi prieten din Heart's Bend și coleg de breaslă. Și Bart Maverick, partenerul ei din *Always Tomorrow*.

Fiecare idilă își găsisese sfârșitul. Pentru că inima ei aparținea altcuiva.

Așa că, îi țineau de urât faima, averea și celebritatea. Premiile, ovațiile, diplomele de onoare și penthouse-ul din Park Avenue.

Mașina se zdruncină dintr-o parte-n alta pe pavajul denivelat.

Colette privi pe geam la New Yorkul ce îi trecea prin fața ochilor. La fel ca viața, dacă era să fie sinceră. Se strecurase în „mașina” carierei sale și privise cum viața trece pe lângă ea. Avea realizări pentru care o invidia o lume întreagă. Însă, pe dinăuntru era pustie. Cu toate că, timp de mai bine de 60 de

ani, se ținuse ocupată cu tot felul de nebunii. Extravaganța spectacolului. Grandoarea de a fi una dintre cele mai frumoase, apoi una dintre cele mai longevive actrițe de televiziune. O carieră care se întindea pe decenii întregi.

Dar, de când se încheiaseră filmările, în urmă cu o lună, descoperise că zilele-i erau lungi și tăcute. Singuratic. Acela a fost momentul în care a început să-și audă bătăile inimii.

Atât de puternic, încât a crezut că va înnebuni.

— Ai luat o decizie în privința cărții? o întrebă Ford readucând-o în prezent.

Taxiul se clătina dintr-o parte în alta pe măsură ce șoferul se strecura prin trafic, bombănind în arabă, în vreme ce jaloarele portocalii se îngustară de la două benzi pe sens, la una singură.

— Serialul s-a terminat. Ai avut o lună să te bucuri de libertate. Îți mărturisesc că nu înțeleg de ce nu ai mers la casa ta din Caraibe. În orice caz, acum că ai mai mult timp, ai putea începe să lucrezi la carte. I-am tot promis editorului tău un manuscris în ultimii trei ani.

— Da, cartea.

Fusese de acord cu această carte, însă numai pentru că era furioasă pe Peg, care, după ce se îmbolnăvisese, și-a dorit dintr-odată să se împace cu ea. Să șteargă cu buretele ultimii peste 60 de ani, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Colette o iertase, amenințând-o însă că avea să spună totul dacă nu lăsa lucrurile așa cum erau.

Însă nu ar fi scris niciodată asemenea memorii. Nu câtă vreme Peg era în viață. Pentru că nu ar fi rezolvat nimic, nu ar

fi schimbat trecutul și nici nu i-ar fi adus înapoi pe cei pe care Colette îi iubise și pierduse.

— Nu știu nimic despre cum se scrie o carte, Ford.

El oftă, aplecându-se în față în timp ce șoferul se grăbea prin trafic, trecând pe culoarea galbenă a semaforului.

— Ai un coautor, Justine Longoria. Ai uitat? Îi spui poveștile tale, iar ea se ocupă de magia scrisului.

— Nu cred că ar vrea nimeni să citească despre mine.

— Toată lumea vrea să citească despre tine, Colette, spuse Ford cu o exasperare care i se întipărea pe trăsăturile fine. Ești o actriță premiată, o mecena a artelor, o călătoare prin lume, o purtătoare de cuvânt. Ai jucat în același serial timp de șase decenii. Cu toate acestea, viața ta personală este un mister. Ai avut o mulțime de pretendenți, dar niciun soț. Niciun copil. Trăiești în același penthouse de 50 de ani. Nu ai nici măcar un câine sau o pisică.

— Animalele mor.

Avusese parte de destulă moarte în viața ei. A oamenilor. A visurilor. A dragostei.

— Dar îți aduc bucurie și îți dau o stare de bine.

— Și am copii.

Ford râse încet.

— Ca Vivica Spenser? Asta nu se pune, Colette.

— Nu vorbi cu mine de parcă aș fi la un pas distanță de azil, Ford. Îi *simt* ca pe copiii mei pe actorii care i-au interpretat pe copiii Vivicăi. Vorbesc cel puțin o dată pe lună cu Caron Seitz. Iar copiii lui Jenn Baits îmi spun „bunica”.

— Drăguțe povești, însă pe mine nu poți să mă minți. Ni-
meni nu te cunoaște cu adevărat. Ford rosti aceste cuvinte în
timp ce răspundea la un mesaj de pe telefon. Nici eu nu sunt
sigur că te cunosc atât de bine.

— Mă cunoști la fel de bine ca oricine altcineva.

— Atunci, spune-mi. Cum te simți știind că s-a terminat
serialul? Că ultimul episod se difuzează luna asta?

— Sunt...

Colette făcu o pauză. Ce cuvinte se potriveau mai bine cu
vârtejul din sufletul ei? Tristă? Pierdută? Singură? Ce cuvinte
jalnice pentru o femeie care dusesse o viață atât de invidiată
de ceilalți.

Dar chiar fuseseră zile în care Colette Greer nu știa unde
se termina ea și unde începea Vivica Spenser. Erau una și ace-
eași. Realitatea uneia era fantezia celeilalte. Era o umbră ce
îmbina viața ei reală cu personajul de televiziune.

— Va trebui să afli din autobiografia mea.

Hohotele lui de râs răsunară în mașină.

— Touché. Deci, vei face cartea? o întrebă el și-și deschise
telefonul. Am să programez o întâlnire cu Justine. Ce zici de
luni?

— În regulă, dar să nu fie prea devreme. Îmi place să am
diminețile doar pentru mine.

— Atunci la prânz. Editorul va fi încântat. Deja aud su-
netul banilor din drepturile de autor. Ești, practic, o zeiță în
America Latină.

— Nu mă iubesc pe *mine*, Ford. O iubesc pe Vivica Spenser.